

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra HAKON JARLS DØD, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873635568/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

HAKON JARLS DØD

ELLER

CHRISTENDOMMENS INDFØRSEL I NORGE.

De Nætter ruge saa lange og sorte.
Syvstiernen skimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder,
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
»Vor Tid er forbi!
Snart synke vil«
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knaser omliggende Offerbeen!

Den gothiske Steenmasse kneiser,
Brunrødlig skummel i Maaneglands.
I mørkeblaae Luft sit Spir den reiser,
Om Muren Dødninge rangler i Dands.
Fra lange Blyevindve en Straale iler
Til Alterets Crucifix og smiler:
»Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal den vilde nordlige Zone
Neie sig for din Tornekroner!«

Olaf Tryggesøn lander i Norge.
Brat synger han Messer paa hviden Strand!
Fra skumle, sydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland,
Alt mere den christne Troe sig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.

6

Før gamle Troe
I Fædrehoe
De møder Olaf med tapper Ære ---
Men Konningen splitter de samlede Hære!

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon slagter sin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side
Og synker i Lunden, og gjør en Bøn.
»Christel forstyr ej de straalende Aser.
Tag dette Offer, mit Hierte raser!
Og giv os Held!
Førlad vort Fæld!»
Men Uglen flager paa Rotas Bryst
Og tuder med dæmpet, varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Æthæren velte.
De lyne, de lyne afsted!
Høit opflammer Luren de christne Helte,
Hvor Olaf stevner er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundt om lyder Psalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører sin Hær.
Foran ham iler de seirende Rygter!
Førladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrindskende Ganger han travet.
Den standser ved Gaulaac, med Skum bedækt.
»Blev alle Nordmænd end feige Slaver,
Saa skiender jeg ej min ældgamle Slægt.»
Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
I Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.